

נכס אחייק

איך בעולם נכס יקר יותר מאשר הבטחון באבא שבשמים.
תנו לילדכם את ההזדמנות לקנות את הנכס הזה, גם אם הוא רק בן 10!
 את הספר 'הנני בידך', כמעט אין מי שאינו מכיר. אוצרות של תוכן, של מחשבה והתבוננות, של סיפורים ומשלים, המאפשרים לכל אחד לקנות את הנכס היקר של מידת הבטחון.
 כעת, קבלו את ההפקה החדשה מבית היוצר האיכותי של מ. ספרא: 'הנני בידך' – שלוות הבוטח', בהגשה חדשה ומאויירת לילדים: עמודי תוכן מרתקים בגובה העיניים, מלווים בסיפורי קומיקס משעשעים וסוחפים!

**בקרוב
בחנויות**

טעאריא -

ועדין, אני מכרח להודות על האמת: לא הייתי רוצה לחזור על החגיגה הזו שוב, בשום פנים ואופן... אלו היו רגעי חרדה קשים מנשוא, שאני מקנה שלא אחוש כמותם לעולם...

זה הספור הראשון שרצייתי לספר לכם, וכעת, ברשותכם אני רוצה לספר על חגיגה נוספת, דוקא חגיגתית, שחוויתי עם הילדים שלי...

היה זה באחת החפשות, כאשר החלטתי להפתיע את הילדים בטיול שלא מן המניין. לא ספרתי להם מאומה. רק אמרתי שעלינו לצאת לקנות משהו, ושאלתי מי מעונין להצטרף. כמובן, כלם שמחו להצטרף למסע הקניות, וכה, הילדים עלו אל הרכב, תפסו את מקומותיהם, ואנו יצאנו לדרך. הילדים לא העלו בדעתם, שבתא המטען מראש את כל הדרוש לשם בלוי מהנה, בפארק הנמצא מרחק של חצי שעת נסיעה מירושלים.

יצאנו לדרך. רגעי הנסיעה הראשונים, היו בתוך העיר, כך שחשדן של הילדים לא התעורר, שכן לא ספרתי להם מראש מה אנו מתכננים לקנות והיכן (בכדי שלא להפשל בשקר, חלילה... מלכתחלה התכונתי שאנו הולכים לקנות ארטיקים בקיוסק שבפארק, אבל את זה הם גילו רק מאוחר יותר). אולם בשלב מסוים, כשהגענו אל היציאה מהעיר, החלו השאלות...

"לאן אנחנו נוסעים, אבא?"; "החנות מחוץ לעיר?"; "זה רחוק?"; מטר של שאלות נחת על ראשי, ואלו אני בעקשנות, החלטתי לשמר על גורם ההפתעה. רק חיכתי ואמרתי: "חכו ותראו!", מבלי לחשוף אפילו פרט אחד מיתר...

אולם די היה בשתי המלים הללו, 'חכו ותראו', בכדי לעורר פרוץ התרגשות אצל הילדים היקרים שלי... קריאות 'הידד' מלאו את האוטו, כשהילדים הבינו שפנראה הכנתי להם הפתעה... הם לא ידעו לאן אנחנו נוסעים, הם לא שיערו עד כמה הם עומדים להנות, ובכל זאת – כבר כעת הם היו מאשרים, בשל ההפתעה הצפויה.

וכעת, הרשו לי לשאל אתכם שאלה קטנה: האם אתם מבינים מדוע הילדים שלי לא נבחרו כשגלו שאנו סוטים מיעד הנסיעה המקורי? האם אתם מבינים מדוע הם היו רגועים, ואפילו מאשרים, במקום לחשוש ולדאג להיכן אני לוקח אותם? ובצדכם, מה ההבדל בין החגיגה החגיגתית שלהם – לבין החגיגה הקשה שחוויתי, כשנהגתי המונית הערב החליט לסטות ממסלולו בעת נסיעה שגרתית לכתל? הלא כנגוד לנהג, שהבהיר מפרשות שהוא בדרכו בדיוק אל היעד אליו בקשתי להגיע, אני לא חשפתי אפילו פרט אחד מהתכנית בפני ילדי!

נו, טוב... כמובן, לא התכונתי לשאל זאת ברצינות... ברור שהילדים שלי לא דאגו אפילו לרגע, משום שהם נסעו עם אבא שלהם, שהכי אוהב אותם בעולם!! לא היה להם ספק, שיהא המקום אליו מועדות פנינו אשר יהא, אם אני לוקח אותם אליו – בודאי הדבר לטובתם, והם צתידיים להנות משם!

וכאן, ילדים, אנחנו מגיעים אל הנקודה המרכזית: כלנו נמצאים בעולם הזה במסע. נראה לנו שאנחנו מכירים את הדרך, יודעים לאן אנחנו רוצים להגיע, וגם ניצד מגיעים אל היעד. אבל מה קורה כשאנחנו מגלים לפתע, שהחיים שלנו סטו מהמסלול המקורי? האם אנחנו נלחצים, דואגים, מפחדים? או שמא אנחנו רגועים ושלווים, מצפים לראות לאיזה מקום טוב הם מובילים אותנו?

זה תלוי בשאלה אחת: אם אנחנו מבינים שהנהג הוא אבא שלנו, שאוהב אותנו הכי בעולם – אנחנו נרגיש רגועים ומאשרים תמיד, בדיוק כפי שהילדים שלי הרגישו בשעה בה סטינו ממסלול הנסיעה המתוכנן... אולם אם אנחנו שוכחים זאת, אנחנו עלולים חלילה להרגיש כפי שהרגשתי אני באותה נסיעה לילית עם נהג המונית הערבי!

ובכן, זו בדיוק 'שלות הבוסס', וזהו הנכס שברצוני להעניק לכם. אני רוצה שאתם, וגם אני, נזכר תמיד שאנחנו נמצאים בידו של אבא אוהב שבשמים, שהוא זה שמוביל אותנו במשעולי החיים, והוא תמיד יודע מה טוב בשבילנו – ומוביל אותנו בדיוק לשם... אם נתרגל לחשב כך, אם נזכר זאת, החיים שלנו יהיו מאשרים ומשחררים מדיאגות, והרי זה הרוח הראשון שנוכל להרויח ממדת הבטחון!

הנני בידך - לילדים

היה זה לפני מספר שנים. באחד הלילות, השתוקקתי להגיע אל הכתל המערבי, אליו נושאים כל ישראל את עיניהם, ולשפך שיה לפני אבא שבשמים. מתוך הכרות עם האוטובוסים הצפופים, ועם מצוקת החנייה לרכב פרטי בסביבות הכתל המערבי – החלטתי בסופו של דבר לנסע במונית.

יצאתי אפוא לרחוב, הושטתי את היד, ורגע לאחר מכן – עצרה לדי מונית חדישה, עליה התנוסס שלט של חברת מוניות מכרת. רק לאחר שנכנסתי והתרומתי במושב הקדמי, ואף הודעתי לנהג את יעד הנסיעה – הכנתי בפרט מסים: הנהג לא היה יהודי. ליתר דיוק: הוא היה ערבי.

באותה תקופה, המתיחות הביטחונית בארץ הייתה כשיאה. כמעט בכל יום נסו מחבלים ערבים לפגוע ביהודים בדרכים שונות. בנסבות אלו, הנסיעה בגפי, בשעת לילה מאוחרת, עם נהג מונית ערבי – הייתה חנייה לא נעימה במיוחד. ובכל זאת, כשקבר לשבתי במונית, והנהג התחיל בנסיעה – לא היה לי הרבה מה לעשות. הרגעתי את עצמי שמדובר במונית מכרת, וקויתי שהנסיעה תסתיים כמה שיותר מהר.

רגעי הנסיעה הראשונים, חלפו על מי מנוחות. הנהג נסע במסלול אותו הכרתי טוב מאד מנסיעות קודמות, התנועה זרמה, ומבט חטוף אל השעון הבהיר לי שאם נמשיך כך – נגיע אל הכתל מקדם מכפי שצפיתי. אולם אז, קרה משהו...

לפתע פתאם, די קרוב לעיר העתיקה, הנהג החליט לסטות מהמסלול המוכר, אל עבר סמטאות שלא הכרתי. מהר מאד הבחנתי, שמדובר בסמטאות בהם לא מתגוררים אנשים כמוני וכמוכם... מדובר בסמטאות מישבות בערבים, ועל כך העידו השלטים שהיו כתובים ברבם בערבית או בעברית עלנך.

אינני מאחל לאף אחד מכם לחוש אי פעם את הבהלה שחשתי באותו הרגע. "אבוי! הוא בודאי מנסה לחטוף אותי! בעוד מספר שעות ישמעו על יהודי שנתפס על ידי נהג מונית ערבי, והיהודי הזה יהיה לא אחר מאשר אני... מי יודע כיצד תסתיים ההרפתקה הזו... האם אצא מכאן בחיים? האם יבאו לחלץ אותי?". המחשבות הללו, ועוד רבות מסוגן, התרוצצו בראשי במערבולת, והגבירו פי כמה את החרדה ההיסטרית בה הייתי שרוי.

אולם אחרי רגע, החלטתי שעלי להתעשת. "מה קרה? מדוע אתה נוסע מכאן? זו לא הדרך הרגילה!" פניתי לשירות אל הנהג, למרות שבלבי חששתי מהתשובה שאשמע. ואלו הלה? הוא חייך ואמר לי: "הא... הדרך הרגילה בקוקה... (קוקה, בלע"ז) יש בקוקים בכל מקום (פקקים), אם לא הבנתם)... עוד שתי דקות אנחנו מגיעים לכתל!" הוא סים בהבטחה.

מה אתם חושבים? האמת? לו? ודאי שלא... שערתי, שגם אם בכונתו לפגוע בי, הוא ישתדל להסתיר את פגותיו ככל שיוכל, בכדי שלא אנסה להאבק בו... אולם מאידך, לא היה לי הרבה מה לעשות... ברגעים מסוימים אמנם חלפה בראשי המחשבה לקפוץ מהרכב, אולם מהר מאד הזרתי לעצמי, שלא יהיה זה השג גדול במיוחד – אם אמצא את עצמי עומד לבדי בטבורה של שכונה ערבית, בעוד אינני מפיר את הדרך אל מקום מבטחים... וכן, מה היה הסוף?

נו, טוב... אתם מבינים, שאם אני מספר לכם את הספור הזה, כנראה שבסופו של דבר נותרתי בחיים... אולם למעשה, אם להיות כן, בסופו של דבר התברר שנהג המונית היה חף מפגות ודון. הוא באמת ובתמים ידע על הפקקים שחסמו את הגישה אל העיר העתיקה, ולכן החליט לעקוף דרך סמטאות הכפר סילואן. חבר שפגשתי בכתל, רגע לאחר שירדתי מהמונית ונשמתי לרוחה, בעודי מתאמץ להחזיר את נשימתי לסדרה – ספר לי כי הוא עצמו 'בלה' שעה ארבה בפקקים, עד שזכה להגיע אל שריד בית מקדשנו...

בקרוב בחנויות

